

1947-2017

OULUN PALVELUSKOIRAYHDISTYS RY

70 vuotta

OULUN PALVELUSKOIRAYHDISTYS RY 70-VUOTTA – KATSAUS HISTORIAAN

Katsaus vuoteen 1997 saakka tässä katsauksessa perustuu täysin Seppo Suorsan Oulun palveluskoirayhdistys ry:n 50-vuotisjuhlaan koostamaan katsaukseen (1). Kahden seuraavan vuosikymmenen tiedot olen kerännyt muun muassa pöytäkirjoista, toimintakertomuksista sekä Oulun Palveluskoirayhdistys ry:n jäsenten haastatteluista sekä PALVELUSKOIRAT-lehdistä vuosilta 1997-2017. Mikäli joku tieto tai tapahtuma on virheellinen, tai puuttuu, korjataan se juhliessamme seuraavaa täyttyvää vuosikymmentä.

Oulussa 01.08.2017

Helena Tolonen

PERUSTAMISHISTORIA

Palveluskoiria koulutettiin Oulussa jo 86 vuotta sitten

Koulutus alkoi vuonna 1931 paikallisen suojeluskuntajärjestön koiraosastossa. Tämän palveluskoiratoiminnan ensimmäisen vaiheen isänä voidaan pitää edustaja Pentti Päiviötä, joka oli tuottanut itselleen saksanpaimenkoiran Saksasta. Hieman myöhemmin myös M. Karhumaa tuotti itselleen saksanpaimenkoiranartun. Jo aivan tämän toimintavaiheen alussa Karhumaa saa komennon Hämeenlinnan koiratarhalle kolmeksi kuukaudeksi saamaan oppia kouluttajaksi. Tässä tehtävässä hän toimikin useita vuosia ainoana ammattimiehenä. (1.)

Emäyhdistys perustettiin vuonna 1936

Palveluskoiratoiminta alkoi kiinnostaa yhä useampia ihmisiä. Oululaiset palveluskoiraharrastajat osallistuivat hyvällä menestyksellä yleisiin palveluskoirakokeisiin muun muassa Helsingissä vuonna 1935. Kokeisiin osallistuneiden keskuudessa syntyi ajatus perustaa oma paikallinen palveluskoirayhdistys Etelä-Suomen esimerkin mukaisesti. (1.)

Ajatus johti tulokseen jo vuonna 1936. Silloin perustettiin Oulun Seudun Palveluskoirayhdistys, jota voidaan pitää Oulun Palveluskoirayhdistyksen emäyhdistyksenä. Yhdistyksen ensimmäiseksi puheenjohtajaksi valittiin eläinlääkäri Kantela. (1.)

Alkuperäisen yhdistyksen perustamisen aikoihin siihen kuului 19 jäsentä. Toiminta oli silloisiin olosuhteisiin nähden vireää. Harjoituksia pidettiin kolme kertaa viikossa. Kahtena arki-iltana harjoiteltiin tottelevaisuutta ja pidettiin oppitunti. Sunnuntaisin pidettiin maastoharjoitus. Ainoa harrastettu maastolaji oli viestikoe. (1.)

Talvi- ja jatkosota veivät koirat - toiminta loppui

Oulun Seudun Palveluskoirayhdistyksen toimintaa ehdittiin toteuttaa vain vajaa kolme vuotta. Syksyllä 1939 miehet koirineen kutsuttiin sotapalvelukseen talvisodan ja lyhyen välirauhan jälkeen seuranneen jatkosodan vuoksi. Oululaiset koiramiehet palvelivat Laatokan koillispuolella. Muun muassa L. Boström ja M. Karhumaa toimivat koirajoukkueen johtajina. Harrastusmuotoinen koirien koulutustoiminta oli antanut hyvät valmiudet ja he saivat kiitosmaininnan menestyksellisestä toiminnastaan. (1.)

Talvisodan aikaan koirien koulutus oli keskittynyt viesti- ja lääkintäkoirakoulutukseen. Jatkosodan aikana koulutus muutettiin kuulovartio- ja partiokoirakoulutukseksi.

Sodan päätyttyä viimeiset miehet kotiutettiin palvelusta vuonna 1945. Ne koirat, jotka olivat selvinneet sodasta hengissä, jäivät kuitenkin puolustuslaitoksen käyttöön. Sotavuosina yhdistyksen jäsenet olivat suurimmaksi osaksi hajaantuneet eri paikkakunnille. Ruokatilanne oli heti sodan jälkeen vaikea ja kun vielä koirat olivat jääneet puolustusvoimien käyttöön, ei hyvin käynnistynyt palveluskoirayhdistystoiminta enää jatkunut. (1.)

Palveluskoiratoiminta virisi uudelleen 1940-luvulla

Pian sodan jälkeen löytyi Oulusta jälleen innokkaita palveluskoiraharrastajia. Vuonna 1947 vaikuttivat Oulussa eläinlääkäri K.R. Syväri, joka omisti spn Gräfin Marga von Marjonien, vahtimestari Olavi Sundström, joka omisti spu Vuohilammen Hukin sekä tohtori Kiiänmies, joka omisti spu Hornan. Näistä spn Gräfin Marga oli monesti palkittu näyttelyissä. Se oli myös koulutettu. Myös spu Vuohilammen Huki oli koulutettu puolustuslaitoksen koirakoulun oppien mukaisesti. (1.)

Noihin aikoihin oli Oulussa koiria työkäytössä eri tehtävissä. Oulun Poliisilaitoksella spu Kasin koulutuksesta vastasivat konstaapelit Olavi Makkonen ja Jussi Sänisalmi. Myös Oulun Sulkemis- ja Vartioimistomistolla ja puolustusvoimien Kenttätyökistöröyrymentti 1:llä oli käytössään saksanpaimenkoiria. (1.)

Edellä mainitut henkilöt joutuivat lähes päivittäin tekemisiin koiria koskevissa asioissa. Koska yhteiselle toiminnalle näytti olevan enemmänkin tarvetta, virisi heidän keskuudessaan pian ajatus palveluskoirien käytön ja koulutuksen edistämisestä yhdistystoiminnan kautta. (1.)

Oulun Palveluskoirayhdistys perustettiin 24.11.1947

Hotelli Tervahovissa järjestettiin 19.5.1947 yleinen tilaisuus, jossa keskusteltiin palveluskoirayhdistyksen perustamisesta. Asian toimeenpanijoina olivat K.R. Syväri, O. Sundström, J. Sänisalmi, O. Makkonen, H. Kukkonen ja A. Luolavirta. Keskustelujen tuloksena valittiin kolmen miehen lautakunta. Se julkaisi 23.11.1947 sanomalehti Kalevassa ilmoituksen, jossa pyydettiin palveluskoira-alasta innostuneita saapumaan ravintola Tervahoviin maanantaina 24.11.1947 klo 20.00 aloitettavan Oulun Palveluskoirayhdistyksen perustavaan kokoukseen. Kokouksen koollekutsujina olivat K.R. Syväri, O. Sundström ja O. Makkonen. (1.)

Kokouksen avasi Olavi Sundström, joka puheessaan kosketteli koulutetun palveluskoiran käyttöä ja merkitystä. Hän toimi myös perustamiskokouksen puheenjohtajana. Sihteerinä toimi Armas Luolavirta. Sääntöjen laatimiseksi nimettiin toimikunta, jonka piti laatia säännöt joulukuun alkuun mennessä. Oulun Palveluskoirayhdistyksen perustava kokous päättyi 24.11.1947 klo 21.55. (1.)

"Me allekirjoittaneet olemme tänään päättäneet perustaa Oulun Palveluskoirayhdistys-nimisen yhdistyksen ja hyväksyneet sille oheen liitetyt säännöt.

Oulussa, marraskuun 24 pnä. 1947

Juho Sänisalmi

Martta Kukkonen

Olavi Makkonen " (Perustamisasiakirja 24.11.1947) (1.)

Sääntötoimikunta kokoontui 4.12.1947 ja 16.12.1947. Yhdistyksen säännöt hyväksyttiin ravintola Tervahovissa 19.12.1947. Yhdistys määritteli perustamispöytäkirjassaan toimintaperiaatteensa seuraavasti: "Yhdistyksen nimi on Oulun Palveluskoirayhdistys ja sen tarkoituksena on herättää harrastusta Oulussa ja

sen ympäristössä palveluskoira-asiaan, edistää palveluskoirarotujen jalostusta ja ohjata jäseniään oikein kasvattamaan ja opettamaan palveluskoiria. Päämäärään pyrkii yhdistys saavuttamaan kokeiden, näyttelyiden, kurssien ja neuvontatyön avulla.” Jäseneksi ilmoittautuminen käynnistyi säännöt hyväksyneessä kokouksessa, jossa myös suoritettiin yhdistyksen ensimmäinen jäsenmaksukeräys. Vuoden 1947 jälkeen Oulun Palveluskoirayhdistys on toiminut keskeytyksettä. Yhdistys rekisteröitiin 4.4.1950. (1.)

KESKEISTÄ VUOSIKYMMENILTÄ

Koulutusta ja harjoituskilpailuja 1940-luvulla

Ensimmäisen toimintavuoden keskeisin tehtävä oli koulutustoiminnan aloittaminen. Koulutuksessa tarvittavien tarveaineitten hankinta annettiin kolmihenkeisen toimikunnan tehtäväksi. Koulutuspaikaksi saatiin Raatinsaari. Ohjattu koulutus käynnistyi sen jälkeen, kun jäseniksi ilmoittautuneille oli ilmoitettu puhelimitse koulutuksen käynnistymisestä. Ensimmäinen harjoitus pidettiin 4.1.1948. (1.)

Tottelevaisuuskoulutuksen ohjaus aloitettiin omin voimin. Keväällä 1949 koulutusta suunnitteleville selvisi, että jäsenet harjoittelivat erilaista tottelevaisuutta kuin koulutusohjaus virallisesti olisi edellyttänyt. Palveluskoiraseurojen kattojärjestöksi perustettu Suomen Palveluskoiraliitto ilmoitti, että se järjestää kesällä 1949 koulutusohjaajakurssin, jonne yhdistys saisi lähettää kaksi edustajaa. Yhdistyksen alkuvaiheen toimintamuotoja olivat myös jäsentenväliset kilpailut. Ensimmäiset jäsentenväliset tottelevaisuuskokeet pidettiin 6.9.1948. Kilpailijoita osallistui 12. (1.)

”23.10.1949 pidettiin Lääninsairaalan takamaastossa tottelevaisuuskilpailut, joihin osallistui 8 koira. Yleisestä tasosta on sanottava, että koirat ovat sillä asteella, että melkein jokainen kilpailuun osallistunut koira läpäisi hyvin, jos muita koiria ei olisi läheisyydessä, mutta useimman koiran epäonnistuminen jossakin lajissa syynä on se, ettei sitä ole tarpeeksi usein käytetty yleisissä koulutustilaisuuksissa.”

(Toimintakertomus v.1949) (1.)

Yleisiä kokeita ei vielä pystytty järjestämään, koska yhdistyksellä ei ollut tuomareita eikä taloudellinen tilanne mahdollistanut tuomareiden tuottamista Etelä-Suomesta. (1.)

Viralliset kokeet aloitettiin 1950-luvulla

Yhä useammat jäsenet kävivät kilpailemassa vierailta paikkakunnilla. 1950-luku olikin yhdistyksen kilpailu- ja koulutustoiminnan vakiinnuttamisen aikaa. (1.)

”Kuluneena vuonna aloitettiin muutaman vuoden keskeytyneenä olleet kilpailut Pietarsaaren Kennelseuran ja Vaasan Palveluskoiraharrastajien sekä Oulun Palveluskoirayhdistys ry:n kesken kilpailtavina olevista kiertopalkinnoista. Yhdistyksemme lähti ko. kilpailuun voitontahtoisena eikä tässä pettymystä tullutkaan, tosin ei Pietarsaaren koiria vielä voida verrata Oulun Palveluskoirayhdistys ry:n jäsenten koiriin, vaikka Pietarsaareissa onkin hyviä koirien kouluttajia.”

(Toimintakertomus v. 1959) (1.)

OPKYn omien virallisten palveluskoirakokeiden järjestäminen mahdollistui, kun Suomen Palveluskoiraliitto hyväksyi C-tuomareiksi koulutusohjaajakursseille osallistuneet jäsenet. Yhdistyksen ensimmäiset omat yleiset palveluskoirakokeet järjestettiin 19.5.1951 Oulussa keskus kentällä. Jäsenten koirien valmentamiseksi

kilpailuun yhdistys anoi Oulun varuskunnan komendantilta lupaa saada harjoittaa koiria kilpailuja varten Kasarmin kentällä, jossa harjoituksia järjestettiin myös myöhemmin. Kokeisiin osallistui kymmenen koira. Kilpailijoita tuli aina Turusta ja Rovaniemeltä saakka. Samana vuonna järjestettiin vielä kahdet yleiset palveluskoirakokeet, joista saadut kokemukset ja tulokset olivat erinomaisia. (1.)

Tämän toiminta-ajan eräs merkittävimmistä saavutuksista oli verovapausasian ratkeaminen yhdistyksen tekemän aloitteen pohjalta. Ensimmäisessä vaiheessa verovapauden sai 11 yhdistyksen jäsenten koira. (1.)

Lähes ainoa rahanhankintakeino oli koiravaljakkoajot lapsille. Niitä järjestettiin useita vuosittain. Maksullisten vedätysten lisäksi alettiin tehdä hyväntekeväisyysvetoja muun muassa Oulun Raajarikkoisten lastenkodin lapsille. Vuosien myötä vedätykset laajenivat ja joinakin vuosina vedätettyjen lapsien määrä nousi jopa yli kahden tuhannen lapsen. Perinteeksi muodostui palkita ahkerimmat vedättäjät vuosikokouksissa. (1.)

Alkuvaiheessa vetoharjoitukset olivat lähinnä totuttelua lastenvedätykseen. Koirien kanssa hiihtäminen tuli vähitellen mukaan toimintamuotoihin. (1.)

”Päätettiin mainita toimintasuunnitelmassa, että vetokoulutus olisi saatava käyntiin, jota varten ahkioita olisi hankittava. Ja että ainakin jäsentenväliset vetokokeet ellei yleisiä olisi saatava talven aikana. Myöskin yhteyden ottamista Ruotsiin ottelumahdollisuuksien tunnustelumielessä olisi yritettävä ensi vuoden aikana.”

(Johtokunnan kokous 12.12.1951) (1.)

1950-luvun lopulla yhdistys pääsi mukaan myös koiranäyttelyiden järjestämiseen yhteistyössä Oulun Erä- ja Kennelkerhon kanssa. Yhdistys osallistui vuonna 1959 Pohjois-Suomen ensimmäisen kansainvälisen näyttelyn järjestämiseen. (1.)

1960-luku palveluskoiraharrastuksen levittämisen aikaa

Vuosikymmenen alussa yhdistyksen jäsenmäärä oli noussut 122 jäseneseen. Kilpailu- ja koulustoimintaa kehitettiin edelleen. Harrastettuja lajeja olivat viesti-, jälki-, yleis- ja suojelukoe. 1960-luvulla yhdistys alkoi suuntautua yhä enemmän ulospäin etsimällä toimintamuotoja, joilla se voisi lähestyä harrastuksen ulkopuolisia ihmisiä. (1.)

”Edelleen on yhdistys edustettuna kadonneiden henkilöiden etsimiseksi Oulussa 1.12.1960 Kaupunginvaltuuston istuntosalissa perustetun Oulun Pelastuspalvelun vakinaisessa toimikunnassa, johon perustavassa kokouksessa yhdistyksestämme edustajana valittiin herra Erkki Ollila. On varmaa, että ko. toiminnassa mukanaolo on juuri yhdistyksellemme erikoisen tärkeää ja jos voimme tositalanteissa tehokkaasti avustaa koirinemme kadonneita henkilöitä etsittäessä tehokkaasti ja tuloksiin johtavasti ei toimintamme ole mennyt hukkaan ja yhteiskuntakin antaa palveluskoiratyöllemme silloin varmasti sille kuuluvan arvonsa ja kiitoksensa.”

(Toimintakertomus v.1960) (1.)

Yhdistys järjesti lukuisia palveluskoiranäytöksiä, lastenvedätyksiä ja iltamia. Ohjelmallisia iltamia pidettiin muun muassa Raahessa, Kajaanissa, Pudasjärvellä, Tyrnävällä, Kemissä, lissä ja Haukiputaalla. Vuosikymmenen aikana yhdistyksen jäsenet olivat käynnistämässä monien pohjois-suomalaisten palveluskoirakerhojen

toimintaa. Oman panoksensa palveluskoiraharrastuksen eteenpäin viemiseen antoivat myös ne aktiiviset kilpailijat, jotka tekivät kilpailumatkoja ympäri Suomea. (1.)

”Ylivieskan näyttelyn yhteydessä 24.5.1964 yhdistyksemme antoi palveluskoiranäytöksen. Samanlainen näytös annettiin myös Pyhäsalmen koiranäyttelyssä 12.7.1964. Molemmat näytökset johti Heimo A. Moilanen, kuuluttajina oli Ylivieskassa johtaja Ville Lassila ja Pyhäsalmeella rakennusmestari Eino Kuosmanen. Näytökset herättivät molemmilla paikkakunnilla suurta mielenkiintoa ja innostusta pk-työtä kohtaan, muun muassa Ylivieskaan hankittiin ohjeiden mukaiset pk-telineet ja esteet ym.”

(Toimintakertomus v.1964) (1.)

1960-luvulta löytyvät maininnat kansainvälisen toiminnan aloittamisesta. Yhteydenpito oli aluksi lähinnä henkilökohtaista yhteydenpitoa. 1960-luvun alussa yhdistyksen suunnitelmiin alettiin kirjata toiveita toiminnan kehittämistä näkyvämmälle asteelle. Yhdistyksessä koettiin, että Ruotsin palveluskoirasosasta olisi paljon hyötyä yhdistykselle niin koulutus- kuin kilpailumielessäkin. Erityisesti näyttelyjen ja kokeiden järjestelyjen katsottiin olevan Ruotsissa korkealla tasolla. Yhdistyksen jäsenet kävivät vetokoirakilpailuissa muun muassa Ruotsin Gällivaarassa. (1.)

Vuosikymmenen lopulla yhdistyksen jäsenillä oli jo kymmenkunta valionarvoista koira. (1.)

1970-luku vireää sarja- ja harjoituskilpailujen sekä Kalottiotteluiden aikaa
1970-luvulle tultaessa yhdistyksen toimintamuodot olivat vakiintuneet. Yhdistys järjesti säännöllisesti vuosittain useita virallisia kokeita. Koulutus- ja harjoituskilpailutoiminta oli vilkasta. Harjoituskilpailuja järjestettiin sekä kesälajeissa että vetokoirille säännöllisesti. Harjoituskilpailuista muodostui usean osakilpailun sarjakilpailuja. (1.)

Myös ulospäin suuntautunut pr-työ oli aktiivista. Yhdistyksen toiminta helpottui monin tavoin muun muassa kouluttajien ja tuomareiden määrän kasvaessa. Kilpailijamäärät sekä palveluskoirakokeissa että vetokoirakilpailuissa kasvoivat. Yhdistys alkoi entistä enemmän järjestää palveluskoirakokeita ja vetokoirakilpailuja. (1.)

1970-luku oli kasvavan kansainvälisen toiminnan aikaa. Pohjois-Suomen, Pohjois-Ruotsin ja Pohjois-Norjan palveluskoiraharrastajat käynnistivät yhdistysten välisen kanssakäymisen järjestämällä palvelus- ja vetokoirien Pohjoiskalottimestaruuskilpailuja. Kilpailut järjestettiin vuosittain vuorotellen kussakin maassa. Tästä toimintamuodosta muodostui arvostettu ja mukavahenkinen tapaaminen pohjoiskalotin palveluskoiraharrastajien kesken. (1.)

1970-luvun keskeisimpiä saavutuksia oli yhdistyksen koetoiminnan siirtäminen Kiiminkiin. Yhdistys oli siihen saakka järjestänyt kokeita Oulun kaupungilta vuokratulla tontilla, jonne oli rakennettu yhdistyksen ensimmäinen oma maja. Maja sijaitsi Sanginjoella. Tassutörmän valmistuminen mahdollisti leiritoiminnan aloittamisen. Niitä järjestettiinkin 1970-luvun lopulla useita. (1.)

”Päätettiin yksimielisesti ostaa Kiimingistä E.J. Ervastilta maapalsta pinta-alaltaan 11 ha:a 23 000 markan kauppahintaan.”

(Johtokunnan kokous 27.5.1974) (1.)

1970-luvulla yhdistyksen koetoimintaan tulivat mukaan arvokilpailujen järjestäminen. Yhdistys isännöi muun muassa Palveluskoirien Suomenmestaruuskilpailuja sekä palvelus- ja vetokoirien pohjoiskalottimestaruuskilpailuja. Yhdistyksen järjestämät arvokilpailut ovat lueteltu myöhemmin kohdassa ARVOKILPAILUJA. 25. toimintavuoden kunniaksi järjestetyt vuoden 1972 palveluskoirien SM-kokeet olivat sikäläkin historialliset, että silloin yhdistys sai käyttöönsä Tellervo Haatajan suunnitteleman ja tekemän yhdistyksen lipun. Kiimingin majan vihkiäiskilpailut pidettiin 24.-25.7.1976 palveluskoirien Pohjoiskalottimestaruuskilpailuina. (1.)

"Kilpailutoiminnassa maininnan toki vielä ansaitsee se, että yhdistyksemme sai järjestettäväkseen palveluskoirien kesäkalottikisat: Ola oli jälleen suvereeninen ja otti haltuunsa kunnioitettavan kalottimestaruuden. Kisajärjestelyt olivat menneet kaikin puolin hyvin - kiitos soikoon siitä Leksalle ja toimikunnalle - mutta toimistotyöt Tiina ja Leena eivät varmaan hevillä unohda sitä, että laskutapaa muutettiin aivan viime tipassa - kun enää yksi sivu oli laskematta. Kesä oli silloin kauneimmillaan ja illanvietto kuului menneen varsin rattoisasti."

(Toimintakertomus v. 1976) (1.)

1.9.1973 yhdistys järjesti ensimmäisen oman erikoisnäyttelyn. (1.)

Vuosikymmenen kuluessa yhdistyksen jäsenmäärä kasvoi jatkuvasti ja toimintamuodot monipuolistuivat. Tuomarikoulutukseen kiinnitettiin erityistä huomiota ja niin vuosikymmenen lopulla yhdistyksellä oli käytettävissä lukuisia omia yli- ja palkintotuomareita. (1.)

1980-luvulla entistä enemmän huomiota koulutuksen sisältöihin ja lajivalikoimaan

1980-luvulle tultaessa yhdistyksen toimintamuodot olivat vakiintuneet. Tassutörmän kehittämistä monipuoliseksi toimintakeskukseksi jatkettiin. Koulutuksen sisältöihin ja organisointiin alettiin kiinnittää entistä enemmän huomiota. Lisääntyneen kansallisen ja kansainvälisen vuorovaikutuksen ansiosta yhdistyksen koulutustoimintaan saatiin uusia ideoita. Maastolajien monipuolistamiseen alettiin kiinnittää huomiota. Erityisesti hakukokeen harrastajamäärät alkoivat nousta. (1.)

Monipuolisen koulutus- ja kilpailutoiminnan ohella kiinnitettiin huomiota myös muuhun yhdessäoloon. Monenlaiset vapaa-ajan viettoon liittyvät yhdessäolomuodot muun muassa yhdistyspäivineen vakiinnuttivat paikkansa vuosittaisissa toiminnoissa. (1.)

"Ulkoilupäiviä vietettiin 19.-20.3.1986, jolloin hiihdettiin rotumestaruusvedot ja koirattomat hiihtokilpailut sekä 25.3., jolloin hiihdettiin rotujen välinen valjakkoviesti ja 26.3., jolloin hiihdettiin koirattomat viestikilpailut. Viestikilpailu hiihdettiin siten, että kaikki lähtivät yhtä aikaa liikkeelle ja lopuksi laskettiin joukkueen kaikkien hiihtäjien aika yhteen. Opkyläisten syyspäivää vietettiin 4.10.1986 Kiimingin majalla. Ohjelmassa oli erilaisia sekä koirallisia että koirattomia kilpailuja. Kaudenkeikaukset järjestettiin Reidarissa ja Samanttassa. Varttuneemman väen pikkujoulu pidettiin 16.12.1986 Katrillissa ja kaiken ikäisten pikkujoulu pidettiin 21.12.1986 Wetteri Oy:n juhlasalissa. Uuden Vuoden Vastaanottajaiset piettiin 31.12.1986 Wetteri Oy:n juhlasalissa."

(Toimintakertomus v. 1986) (1.)

1980-luvulla jatkettiin arvokilpailujen järjestämistä. Yhdistys järjesti muun muassa palvelus- ja vetokoirien Pohjoiskalottimestaruuskilpailut ja vetokoirien Suomenmestaruuskilpailut. Yhdistys sai vuonna 1989 järjestettäväkseen ensimmäiset uusilla säännöillä järjestetyt SM-kokeet. Niissä oli ensimmäistä kertaa Suomessa mukana kansainvälinen palveluskoirakoe (IPO, suojelu). Tuomarina toimi saksalainen Gregor Wichman. (1.)

1988 kiellettiin lyhyeksi aikaa koirien koetoiminta Rabies-tilanteen vuoksi rokottamattomilta koirilta. Koska rokotetta ei ollut heti saatavilla, jouduttiin kokeita perumaan. Rabies-tilanteen vuoksi Ruotsi ja Norja asettivat karanteenimääräyksen, minkä vuoksi Pohjoiskalottiyhteistyö jouduttiin keskeyttämään. (1.)

1990-luku tottelevaisuuskoulutuksen kehittämisen aikaa

1990-luku käynnistettiin vaikeassa penikkatautilanteessa. Suomen Kennelliiton määräyksestä alle 15 kuukauden ikäisten koirien koulutustoiminta jouduttiin keskeyttämään kokonaan. (1.)

1990-luvulla keskityttiin erityisesti ohjatun tottelevaisuuskoulutuksen kehittämiseen. Talvikauden ohjatun koulutuksen lisäämisen mahdollisti hallikauteen siirtyminen, kun yhdistys vuokrasi oma hallivuoron Ruskohallilta. Ohjattuun koulutukseen oli yhä enemmän tulijoita. Koulutustarjonnan kasvun myötä myös yhdistyksen jäsenmäärä alkoi nousta voimakkaasti. Koulutukselle haettiin uusia muotoja ja vähitellen päädyttiin jatkuvan ohjauksen sijasta kurssimuotoiseen opetukseen. Yhdistys järjesti kaikille avoimia alkuopetuskursseja ja vain omille jäsenille tarkoitettuja jatkokursseja. (1.)

1990-luvulla palveluskoirien kilpailulajivalikoima monipuolistui edelleen. Perinteisten kansallisten lajien (jälki-, haku-, viesti-, etsintä- ja suojelukoe) rinnalle tulivat pelastuskoirien rauniopelastuskoirakokeet, pelastusetsintäjälki- ja -hakukoe. Myös valjakkohiihtotoimintaan etsittiin uusia toimintamuotoja takaa-ajokisoista ja vetokoirien formulakisoista. (1.)

”Kokeilemme tänä vuonna, miten onnistuu Formula-kisa vetokoirilla... Aika-ajo rotumestaruusvetojen henkilökohtaisessa kisassa 13.3. klo 18 Kuivasjärven Auran ladulla. Formula-kisa ke 20.3. klo 18 Kuivasjärven Auran ladulla. Yhteislähtö lähtöruudusta.”

(Mainos vuodelta 1995) (1.)

1990-luvulla yhdistystä Suomenmestaruuskilpailuissa edustavien määrä nousi sekä talvilajeissa että palveluskoirakokeissa. Yhdistys sijoittui erittäin hyvin palveluskoirien Suomenmestaruuskokeiden joukkuekilpailuissa. Ensimmäinen joukkuemestaruus kesäkilpailuissa voitettiin vuonna 1990. Vuonna 1995 yhdistyksen 1. joukkue voitti SM-kultaa ja 2. joukkue SM-pronssia. Vuonna 1996 yhdistyksen joukkue voitti jälleen SM-joukkuekultaa. (1.)

Koe- ja kilpailutoiminnan edellytyksiä parannettiin muun muassa edelleen kehittämällä Tassutörmää. Alueelle rakennettiin uusi tottelevaisuus- ja suojelukenttä sekä sauna- ja kokoustilat. (1.)

2000-luku suomalaisille menestystä kansainvälisesti – yhdistyksessä vireää toimintaa

2000-luku oli erittäin vireää aikaa yhdistyksessä sekä palveluskoira- että talvilajeissa. Suomalaisen menestyminen kansainvälisissä kisoissa eri lajeissa, kuten suojelu, tottelevaisuus sekä agility, lisäsi koiraharrastuslajien ja koiraharrastuksen näkyvyyttä.

Suomen tasolla osallistumiskerrat kansallisten maastolajien kokeisiin väheni merkittävästi ja suojelulajien sekä erikoisjäljen koeosallistumiskerrat alkoivat kasvaa (2).

2000-luvulla yhdistykseen tuli uusia harrastajia toimintaan mukaan, ja aloittelijat otettiin mukaan toimintaan kokeneempien konkarien ohjatessa noviiseja palveluskoiraharrastuksen alkuun sekä palveluskoira- että talvilajeissa. Yhdistyksessä vallitsi voimakas yhdessä tekemisen meininki. Jäsenet talkoilivat mielellään yhdistyksen eteen, ja olivat ylpeitä saadessaan edustaa yhdistystä.

2000-luvulla yhdistys järjesti kahdet Palveluskoirien Suomenmestaruuskisat vuosina 2000 ja 2007, sekä valjakkohiihdon Suomenmestaruuskisat 2004. SM-kisoissa 2000 mukana oli 135 kilpailijaa, ja yhdistys onnistui kisajärjestelyissä erinomaisesti. 2000-luvun puolella välissä tapahtui myös yhdistyksessä sukupolvenvaihdos, mutta vaikka konkarit jättivätkin suuret saappaat täytettäväksi, rohkeasti yhdistys otti myös vuoden 2007 Palveluskoirien SM-kisat järjestettäväkseen. Vuoden 2007 SM-kisoissakin osallistujia oli yli 100, ja kisajärjestelyitä kiitettiin sujuviksi ja lämminhenkiseksi. Valjakkohiihdon SM-kisoihin 2004 osallistui 67 koirakkoa henkilökohtaisille matkoille sekä 8 joukkuetta, myös tämän kisan järjestelyistä yhdistys sai positiivista palautetta. 2000-luvulla yhdistys on ollut hyvin edustettuna mestaruuskilpailuissa sekä Suomessa että maailmalla, ja OPKYn edustajat ovat voittaneet useita arvokisamitaleja talvi- ja palveluskoiralajeissa. (2.)

2000-luvulla Tassutörmällä tehtiin saunarakennuksen täysremontti sekä toisen tottelevaisuuskentän puolelle rakennettiin uusi varasto- ja kioskirakennus. Vain harvalla yhdistyksellä Suomessa onkaan yhtä hienot harrastuspuitteet kuin OPKYllä Tassutörmällä kahdella tottelevaisuuskentällä, kaikella tarvittavilla koevälineistöllä ja hyvillä rakennuksilla kokoontumiseen ja yhdessäoloon. 2000-luvulla kentän läheisyydessä sijaitti myös täysmittaiset haku- ja viestiradat sekä useita mahdollisia paikkoja esineruudulle.

2010-luku: Yhdistystoiminnan haasteita - löytyykö meistä yhä iloista talkoohenkeä?

2010-luvulla Suomi on vain vahvistanut asemiaan maailmanmestaruustasolla sekä talvi- että palveluskoiralajeissa. 2010-luvulla monet harrastusyhdistykset, joiden toiminta pohjaa talkootoimintaan elävät murrosaikaa. 2010-luvulla myös ammattimaisien koiranohjaajien koulutusta tarjoavien yritysten määrä on edelleen lisääntynyt. Nykyisin järjestetään myös paljon koirankoulutukseen liittyviä menestyneiden suomalaisten ja ulkomaisten koirankouluttajien pitämiä seminaareja ja kursseja. Koirankoulutukseen on tullut suurempi tavoitteellisuus ja enenevä kilpailuhenki. Tiedot ja taidot, joita erilaisilta kursseilta ja seminaareista saadaan sekä tavoitteellinen harrastaminen on toki nostanut osaamistasoa kautta linjan, mutta kilpailuhenkisyyden nousun myötä on harrastaminen voinut muuttua ehkä liiankin totiseksi. Kyse on kuitenkin koiraharrastuksesta, josta pitäisi kaikkien nauttia - ohjaajan, koiran sekä kanssaharrastajien. Ihmisten vapaa-ajasta kilpailevat monet asiat: ihmisillä on useita koiria, useita eri koiraharrastuksia palveluskoiralajien lisäksi sekä myös muita kuin koiraharrastuksia. Myös sosiaalinen media vie nykyisin suuren osan ihmisten vapaa-ajasta. Koiraharrastuksen sitoutuneisuus yhteen yhdistykseen on vähentynyt. Yleisyhdistyksiä lisäksi on perustettu koirayhdistyksiä pelkästään jonkun lajin ympärille tai yhdessä treenaavien ihmisten koirayhdistyksiä. Nykyisin on myös isoja kasvattajia, jotka ovat tiettyihin lajeihin ja kasvateillaan mestaruustasolle profiloituneita. Aiempina vuosikymmeninä palveluskoiraharrastukseen kuului myös

useiden kokeiden järjestelyissä mukanaolo ja kokeet olivat suurempia. Nykyisin voi olla vaikea päästä kokeisiin. Aiemmin koirakko kävi useissa kymmenissä kokeissa yhden koevuoden aikana, nykyään maailmanmestaruuskisoihin osallistuvalla koiralla saattaa olla kymmenisen koetta koko uransa aikana.

Yhdistyksellä on edelleen kohtuullisen paljon jäseniä, mutta jäsenistömme ikääntyy. Miten saada mukaan uusia, innokkaita harrastajajäseniä yhdistykseemme? Vaikka Tassutörmän harrastuspuitteet ovat erinomaiset, olisiko uusia nuoria harrastajia silmällä pitäen hyvä järjestää palveluskoiralajien esittelytilaisuuksia tai kursseja aloittelijoille myös kanta-Oulun alueella? Pitäisikö yhdistyksen ottaa lajivalikoimiinsa uudempia nuorien suosimia koiraharrastuslajeja, kuten esimerkiksi rallytoko? Auttaisiko aiempien vuosien tapaiset tutustumispäivät eri palveluskoiralajeihin, joissa mukana oli useita kyseisen lajin konkariharrastajia opastamassa aloittelijoita, pääsemään mukavasti yhdistyksen toimintaan mukaan ja tutustuttamaan muihin seuran jäseniin? Voisivatko kokeneemmat harrastajat ottaa toisinaan aloittelijoita mukaan treeneihinsä, vaikka jonkun verkossa toimivan treenikutsuapplikaation avulla? Yhdistyksen toiminnan tulee olla avointa, läpinäkyvää ja tasapuolista kaikille jäsenilleen. Miten lisätä yhteenkuuluvuutta, halua auttaa toisia yhdistyksen jäseniä, halua tehdä yhdessä töitä yhdistyksen eteen? Kukaan meistä ei ole harrastuksessamme valmis ja kaiken tietävä, eli meistä jokainen voi oppia toisiltamme, kun jaamme erilaisia ajatuksia, näkemyksiä ja kokemuksia.

Jotta kokeneempien harrastajien tietotaitoa kokeiden järjestämisestä ja kokeissa toimimisesta voitaisiin siirtää eteenpäin, voisi esimerkiksi mennä porukalla metsään, ja rakentaa kokeenomaisen hakuradan, ja käydä läpi hakukoetta käytännössä. Mikseipä sitä voisi radanrakennuksen päätteeksi joku kokeneempi tehdä kokeenomaisen suorituksen koirallaan. Toki myös aloittelijoille olisi hyvä järjestää mahdollisuus kokeilla hakua omalla koirallaan. Tai metsäjälkikokeen ratamestari voisi ottaa muutaman aloittelijan itselleen kaveriksi janojen tekoon ja jälkien suunnitteluun, samoin myös koepäivänä jäljelle lähetyksiin. Pohjois-Suomeen olisi myös hyvä saada lisää tuomareita ja yhdistykseen sitoutuneita koulutusohjaajia. Kannustaisiko etusija yhdistyksen järjestämiin kursseihin ja seminaareihin kouluttautumaan yhdistyksen koulutusohjaajaksi tai tuomariksi? Mitä enemmän meillä on yhdistykseen sitoutuneita koulutusohjaajia, sen enemmän meillä on koulutuksia, ja sitä kautta jäseniä. Jos meillä on riittävästi tuomareita, on meillä myös mahdollisuus järjestää kokeita ja kisoja.

Talkoopanosta jäsenistöltämme vaatii myös harrastuspuitteiden ylläpito Tassutörmällä. 2010-luvulla Tassutörmällä on tehty täysremontti yhdistyksen majalle, jolloin käyttöön saatiin nykyaikaiset keittiötilat, tilaa myös yöpyä majalla sekä viihtyisät terassitilat. Myös grillikatos on remontoitu sekä rakennettu uusi halkoliiteri. Samoin kenttiin on panostettu: toisen kentän puolelle saatiin valaistus sekä toinen kenttä on aidattu. Meillä kaikilla yhdistyksen jäsenillä onkin aivan ainutlaatuisen hieno harrastuspaikka Tassutörmällä, jossa voi treenien lisäksi muutenkin viettää mukavaa aikaa yhdessä grillaten ja saunoen.

Yhdistyksen muodostamme me kaikki jäsenet, mitä me voisimme tehdä yhdessä lisätäksemme iloista talkoohenkeä ja yhdessä tekemisen riemua?

ASIOIHIN VAIKUTTAMISTA

Oulun Palveluskoirayhdistys liittyi **ensimmäisten joukossa** vuonna 1937 perustettuun **Suomen Palveluskoiraliittoon**. 27.4.1951 yhdistys hyväksyttiin **Suomen Kennelliiton** jäseneksi. Yhdistys kuului **Pohjois-Pohjanmaan Kennelpiirin perustajajäseniin**. OPKY hyväksyttiin 13.9.1990 Suomen Valjakkourheiluliiton jäseneksi. Yhdistys on mukana vapaaehtoisessa pelastuspalvelutoiminnassa, ja OPKYllä on edustus Vapaaehtoisen pelastuspalvelun Oulun paikallistoimikunnassa.

Yhdistys vaikutti aktiivisesti Oulun kaupunginhallitukseen, jotta se myöntäisi vuonna 1894 annetun ja vuonna 1951 **uusitun koiraverolain mukaisen verovapauden myös oululaisille koirille**. Kaupunginhallitus antoikin myönteisen päätöksen yhdistyksen esitykseen. Nykyisin koiraveron on Suomessa koiraverolain (590/1979) nojalla mahdollisesti perittävä kunnallinen maksu viisi kuukautta täyttäneestä koirasta, jota peritään nykyisin vain kahdessa kaupungissa: Helsingissä ja Tampereella.

Oulun Palveluskoirayhdistyksen jäsenet olivat 1950- ja 1960-luvulla yhteydessä Ruotsin palveluskoiraharrastajiin. Tästä yhteydenpidosta kehittyivät Pohjois-Suomen, Pohjois-Ruotsin ja Pohjois-Norjan palveluskoiraharrastajien **väliset palvelus- ja vetokoirien Pohjoiskalottimestaruuskilpailut**.

Vuonna 1959 yhdistys osallistui **Pohjois-Suomen 1. Kansainvälisen koiranäyttelyn** järjestämiseen Oulun Erä- ja Kennelkerhon kanssa.

Yhdistyksen aloitteesta Oulun kaupunginhallitus hyväksyi 28.11.1960 **koirien ulkoiluttamispaikoiksi** Pokkitörmän pohjoissivun maanmittauskonttorin takana, osan Hollihaan puistosta, Karjasillan koillispuolella olleen metsäalueen, Tuirassa Tukkipuolen kohdalla olevan rannan ja Laanilassa Kuusamon tien ylikäytävän pohjoispuolella olevan maa-alueen.

Oulun kaupunginhallitus hyväksyi 28.11.1960 Oulun Palveluskoirayhdistyksen aloitteesta tehdyn esityksen Hirosensuon laidassa sijainneen Nokelankankaan sora- ja kiviainesten eteläosan **varaamisesta koirien hautausmaaksi**.

OPKY oli edustettuna 1.12.1960 Oulun kaupunginvaltuuston istuntonsalissa perustetun Oulun **Pelastuspalvelun vakinaisessa toimikunnassa**. Johtokunnan jäsen Jaakko Siltakosken ansiota on, että pelastuspalvelutoimintaan saatiin jo alusta alkaen mukaan palveluskoirat. Hän teki asiaa koskevan aloitteen pelastuspalvelun alkuunpanijalle Oulun Ladulle.

Yhdistyksen toimintakertomuksiin on kirjattu useita etsintätapauksia. Ensimmäisiä oli yhdistyksen ensimmäisen sihteerin Armas Luolavirran onnistunut pelastuspalveluetsintä koirallaan spu Avulla vuonna 1960 pienen tytön löytämiseksi. Seuraavana vuonna Otto Kaumasen spn Rita ilmaisi yli vuorokauden vanhoilta jäljiltä Ylikiimingin Jokikokosta kadonneen 6-vuotiaan tytön, joka löytyi hukkuneena Kiiminkijoesta. Vuoden 1961 lopussa Erkki Ollilan rwn Milla jäljesti onnistuneesti Oritkariin kadonneen henkilön.

Tänä päivänä Oulun Palveluskoirayhdistys on mukana vapaaehtoisessa pelastuspalvelutoiminnassa. Yhdistyksellä on edustus Vapaaehtoisen pelastuspalvelun Oulun paikallistoimikunnassa ja paikallistoimikuntien toimintaa koordinoivassa Vapaaehtoisen pelastuspalvelun maakuntatoimikunnassa.

OPKYn Pelastuskoiraryhmässä on tällä hetkellä 23 jäsentä. Hälytysryhmässä on jäseniä 2016 kymmenen henkilöä. Hälytyskelpoisia koiria on ollut 1-3 kappaletta. Hälytyskelpoiset koirat ovat suorittaneet vaadittavat Suomen Palveluskoiraliiton tasokokeet, sekä vuodesta 2014 asti lisäksi käyttöönottotarkistuksen viranomaiskäyttöön (VIRTA). Hälytyksiä on tullut 4-10 kappaletta vuodessa. OPKY on mukana Oulun yhteishälytysjärjestelmässä, josta ollaan siirtymässä internetpohjaiseen OHTO- hälytysjärjestelmään. Suomen Palveluskoiraliiton pelastuskoirakokeita OPKY on järjestänyt 1-2 kpl vuodessa. Pelastuskoiraryhmä harjoittelee monipuolisesti maastolajeja, rakennusetsintää sekä tottelevaisuutta läpi vuoden. Ryhmä vierailee harjoittelemassa myös raunioilla.

Vuonna 1972 OPKY järjesti ensimmäisen kerran Pohjois-Pohjanmaan kennelpiirin historiassa piirinmestaruuskokeet seurakoirille tottelevaisuuskokeessa.

1990-luvulla yhdistys teki Suomen Palveluskoiraliiton 6. piirin alueella toimiville palveluskoiraseuroille aloitteen **vetokoirille tarkoitetun Kuutos Cup** –kilpailun käynnistämiseksi. Aloite johti hyvään tulokseen ja siihen kuuluvia osakilpailuja järjestettiin Oulussa, Kajaanissa, Torniossa ja Kemissä.

ARVOKILPAILUJA

Yhdistys on järjestänyt seuraavat arvokilpailut. Niistä kaikista yhdistys on saanut erittäin myönteistä palautetta:

- palveluskoirien Pohjoiskalottimestaruuskilpailut vuonna 1971
- palveluskoirien Suomenmestaruuskilpailut vuonna 1972
- palveluskoirien Pohjoiskalottimestaruuskilpailut vuonna 1977
- vetokoirien Pohjoiskalottimestaruuskilpailut vuonna 1981
- palveluskoirien Pohjoiskalottimestaruuskilpailut vuonna 1985
- vetokoirien Suomenmestaruuskilpailut vuonna 1986
- palveluskoirien kansainvälinen koe vuonna 1988
- palveluskoirien Suomenmestaruuskilpailut vuonna 1989
- vetokoirien Suomenmestaruuskilpailut vuonna 1991
- IPO-kokeen MM-karsintakilpailu vuonna 1991
- vetokoirien Suomenmestaruuskilpailut vuonna 1994
- vetokoirien Suomenmestaruuskilpailut vuonna 1997
- palveluskoirien Suomenmestaruuskilpailut vuonna 2000
- valjakkohiihdon Suomenmestaruuskisat 2004
- palveluskoirien Suomenmestaruuskilpailut vuonna 2007
- koirahiihdon SM-kilpailut (VUL) 2012
- koirahiihdon SM-kilpailut (SPKL) 2012
- valjakkohiihdon avoimet Pohjoismaiden Mestaruuskilpailut 2013
- valjakkohiihdon Sprint SM (SPKL) 2016

TOIMINTAPAIKKOJA

Tottelevaisuuskoulutusta

Ohjattu tottelevaisuuskoulutus aloitettiin vuonna 1947 **Raatinsaarella**. Syksyllä 1945 paikalliset urheilujärjestöt ryhtyivät tasoittamaan Raatissa olevaa harjoittelualuetta tulevaisuuden stadionin paikaksi. Uudeksi koulutuspaikaksi saatiin osa **Lääninsairaalan**

alueesta, jonne ryhdyttiin rakentamaan uusia telineitä Raatinsaaren työmaan yhteydessä vioittuneiden tilalle.

Toukokuussa 1950 yhdistys sai Oulun kaupungilta uudeksi harjoitusalueeksi **Vesitorninmäen** (Intiö), jossa koulutus aloitettiin 7.5.1950. Harjoituksia pidettiin myös **Kasarmin kentällä**.

1960-luvulla tottelevaisuuskoulutuspaikkoina toimivat Vesitorninmäki, **Iskon entinen sotilasalue** ja **Pateniemi**. Maastoja harjoiteltiin etupäässä Iskossa ja Oulujoen Kivikankaan maastoissa.

1970-luvulla tottelevaisuuskoulutus siirrettiin Oulun kaupungilta **vuokratulle Limingantullin pelloille**, josta saatiin käyttöön laajentuneen koulutuksen vaatima suurempi kenttä. Muutaman vuoden koulutuksen jälkeen tottelevaisuuskoulutus siirrettiin Oritkarista **Lammassaareen**. Talviaikaan koulutusta järjestettiin **Raksilan markettien** paikoitusalueella.

1990-luvulla koulutusta järjestettiin myös Kiimingin **Tassutörmällä**. Kun Oulun kaupunki osoitti **vanhan golf-kentän** alueen koiraharrastusalueeksi, yhdistys varasi sieltä käyttöönsä yhdessä Pohjoisen Belgien ja Suomen Rottweileryhdistyksen Pohjois-Suomen alaostaston kanssa oman kentän. Talviaikaan koulutusta järjestettiin Oulun Seudun Kennel- ja Agilityseuralta (KAS) yhdeksi päiväksi viikossa vuokratussa **Ruskohallissa**. Lisäksi koulutusta järjestettiin **Huuhkajanpuistossa**.

2000-luvulta lähtien koulutusta on järjestetty pääsääntöisesti omilla kentillä Tassutörmällä. Talvikausiksi on vuokrattu vuoroja muun muassa Saaran Tallin Maneesilta sekä muilta paikallisilta koiraseuroilta, kuten Oulun Seudun Kennel- ja Agilityseuralta (KAS) Kuivasjärveltä ja Taskilasta sekä Oulun Koirakerholta (OKK) Haukkukeitaalta Kaukovainiolta sekä koira-alan maksullista koirankoulutusta tarjoavilta yrittäjiltä lämpimistä halleista.

Palveluskoirakokeita

Palveluskoirakokeita on järjestetty Pateniemessä, Intiönmäellä, Hiukkavaarassa, Lammassaareessa, Sanginjoella ja Kiimingissä sekä arvokisoja Äimärautiolla.

Talvilajit

Vetokoiraharjoittelun paikkoja ovat olleet aiemmin Pateniemi, Oulujoen Kiviniemen Vesalan seutu, Oulujoen maasto, Anjan lenkki Lämsänjärven hiihtomajan lähetyvillä, Kempeleen koiralatu ja Virpiniemen hiihtokeskuksessa sijainnut erillinen koiralatu.

1980-luvulla vetokoiraharrastuksen mahdollisuudet paranivat huomattavasti, kun yhdistys sai käyttöönsä Oulun kaupungin osoittaman latupohjan erityiselle koiraladulle. Yhdistys ylläpiti aluksi joka talvi ladun kunnossa talkootyönä. Vetokoirien kilpailutoimintaa alettiin keskittää Kuivasjärvelle. Aluksi kisat järjestettiin koiraladulla, mutta myöhemmin alettiin yhä enemmän käyttää samalla alueella olevan Kuivasjärven Auran latuja virallisissa kilpailuissa. Myös Sankivaaran ja Virpiniemen hiihtokeskuksia alettiin entistä enemmän käyttää vetokilpailujen järjestämiseen.

Nykyisin Kuivasjärvellä Auranmajan läheisyydessä on Oulun kaupungin ylläpitämä 4,8 kilometrin mittainen valaistu koiralatu. Lisäksi Oulun kaupungin liikuntapalvelut on myöntänyt Oulun Palveluskoirayhdistyksen kilpaileville koirakoille harjoitteluvuoroja yleisille laduille Oulunsalon Kisakankaalle, Kiimingin Honkimaalle sekä Auranmajan 5 km ladulle talvikaudelle 2016-2017. Kilpailutoimintaa voidaan järjestää Oulun kaupungin liikuntapalvelujen mukaan Ylikiimingin Pylkönaholla.

Omat toimintakeskukset

Syksyllä 1971 yhdistys alkoi neuvotella Oulun kaupungin kanssa oman majan paikasta. Paikaksi saatiin tontti Sanginjoella, jonne rakennettiin maja vuonna 1972.

Vuonna 1974 yhdistys osti Kiimingistä 11 hehtaarin tontin Kiiminkijoen rannalta. Tontille rakennettiin hirsihuvila ja sauna. Tontilla olleet heinäpellot kunnostettiin tottelevaisuuskentäksi. Alueen valmistuttua siirrettiin yhdistyksen palveluskoirakokeiden järjestäminen kokonaan Tassutörmäksi nimettyyn toimintakeskukseen. Alueella on kaksi koulutuskenttää. Toisen kentän puolella on edustusmaja, jossa on kokoustilat ja keittiö sekä erillinen saunarakennus. Toisen kentän puolella on erillinen toimistorakennus ja varasto.

ENSIMMÄISIÄ OPKYLÄISIÄ

23.11.1947 perustetun yhdistyksen ensimmäiseksi puheenjohtajaksi valittiin K.R. Syväri, rahastonhoitajaksi Olavi Makkonen ja sihteeriksi Armas Luolavirta. Ensimmäisen johtokunnan muiksi jäseniksi valittiin Reino Salopuro, Jussi Sänisalmi, Martta Kukkonen ja Olavi Sundström.

Ensimmäiset liiton koulutusohjaakurssin suorittaneet Oulun Palveluskoirayhdistyksen jäsenet olivat E. Pelkonen ja O. Makkonen. Kurssi pidettiin 27.6.-2.7.1949 Hämeenlinnassa. Heistä tuli myös liiton hyväksyminä vuonna 1949 yhdistyksen ensimmäiset palveluskoirakokeiden C-tuomarit.

Yhdistyksen oma ensimmäinen tuomarikurssi pidettiin J. Toivosen vetämänä (21.-22.9.1949). Yhdistyksestä ensimmäiselle omalle tuomarikurssille osallistuivat E. Salonsaari, Martta Kukkonen, O. Makkonen, J. Sänisalmi, V. Hietala, E. Tetri ja E. Pelkonen.

Ensimmäisinä saivat B-tuomarioikeudet E. Pelkonen tottelevaisuusryhmään, O. Makkonen jäljestämisryhmiin ja E. Pelkonen viestiryhmiin.

Yhdistyksen puheenjohtaja E. Pelkonen valittiin Palveluskoiralehden toimikuntaan vuonna 1949.

Ensimmäisenä jäsenistöstä sai 12.1.1960 metsäteknikko Heimo A. Moilanen B-yliuomarioikeudet Suomen Kennelliiton hyväksymänä.

Ensimmäisenä OPKYn jäsenistä myönnettiin ulkomuototuomaripätevyys Risto Pehkoselle.

Opkyläisiä ensimmäisenä

- ensimmäinen käyttövalio
 - jälkikokeessa Arvo Salosen spu Aki, joka voitti vuonna 1958 Suomenmestaruuden
 - viestikokeessa Hanna Kuosmasen dn Kalen Mirabell
 - suojelukokeessa Niilo Hämäläisen spu Karhukorven Lyck
 - yleiskokeessa Pekka Laukkasen atu Eho Nelly
 - hakukokeessa Niilo Hämäläisen spu Gustav ja Timo Nurkkalan spu Rex
- ensimmäinen kahden lajin käyttövalio (viesti- ja jälkikoe) oli Soili Kalliokosken (nyk. Wallstedt) atu Nickelberg Diamant
- ensimmäisenä viiden lajin käyttövalio (jälki-, haku-, yleis-, suojelu- ja viestikoe) oli Timo ja Seija Nurkkala spu Rex, myös ensimmäisenä Suomessa
- ensimmäinen Maailma Voittaja ja Maailman Juniorivoittaja oli Merja Kurttilan bpmu Mishmar Cioux
- ensimmäinen Euroopan Juniorivoittaja oli Merja Kurttilan bpmn Lökkegårdens Fidji
- ensimmäinen opkyläinen palveluskoirien Maailmanmestaruuskilpailuissa oli Niilo Hämäläinen koirallaan spu Amijas Hex

LÄHTEET

1. Suorsa, Seppo 1997. 1947 - 1997 Oulun Palveluskoirayhdistys 50 vuotta.
Oulu: OPKY
2. PALVELUSKOIRAT 1997-2017. Suomen Palveluskoiraliitto ry.